

Có Thể Nửa Đêm Nay Nước Mắt Của Tôi Vừa Đủ Tạ Tình Em

Hôm qua bật ý thơ gì đó, ngả tẩm lưng nằm...thơ ngả theo! Đến nửa đêm thì bừng mắt dậy, nhìn ra cửa sổ: bóng trăng treo...

Trăng lửng lơ nhớ nhớ cánh buồm / Thúy Kiều chợt thấy một chiều hôm / và mình cũng thấy...y như thế / có những chiều nhìn mãi đại dương...

Ông Nguyễn Du mô tả cảnh sầu, người buồn thì cảnh có vui đâu? Hồi xưa học thuộc bài thơ cổ...thấy cổ nhân - người của kiếp sau!

Quả thật buồn hiu cảnh nước nhà: con về không kịp thấp nhang Cha, con về không kịp ngồi bên Mẹ...và chị về sao khóc lại xa?

Đừng nhớ hay hơn là cứ nhớ? Muốn vui mà lạ, chẳng sao vui! Những năm sống thác trong rào kẽm, bè bạn không ai có nụ cười!

Chừ ngó vầng trăng...trăng quạnh hiu, nửa đêm không có tiếng chim kêu, tự dưng mà nhớ thương bà Ngoại / đi lượm tàu cau...tiếng gió reo!

Không lẽ thơ tôi vừa nói lại? Bao nhiêu mây tản lạc trên đời! Bao nhiêu tiếng đế vang trong bụi...Xe lửa còn đâu tiếng hú còi!

Em ạ, vầng trăng! Chấm dấu than / dấu buồn thẳng đứng không nằm ngang, dấu buồn thẳng đứng trên hồ lệ...anh thấy...hình như nước Việt Nam...

Những dấu than không chấm nữa rồi...Cảm ơn mùa Hạ nóng bay hơi...Cảm ơn đêm nửa đêm về sáng...Có thể tàn trăng thấy mặt trời?

Có thể hết đêm này, nước mắt / của tôi vừa đủ tạ tình em?

Trần Vấn Lệ